

Voihan perjantai...
(nuorisajohtaja Turhamuron perjantai mietteitä)

Lehtikirjoitus Pielisjokiseutu tammikuu 07

Perjantai ja viimeinen sellainen. Rauhaa vaan itse kullekin säädylle...

Välipäivien viettoa, johtajat toimistolla. Joululahjat on paketoitu ja suuri osa revitty papereita ulos. Vielä pitäisi paketoita mennyt vuosi, tilastoida toiminnot. Arvioida ja evaluoida. Vielä kun voisi integroida ja derivoida ja siten maksimoida. Mutta kun ei osaa. Toisaalta voisi ulkoistaa koko hoidon. Kuitenkin, pitäähän sitä ihmisten tietää, mitä sitä on vuoden mittaan piiperretty. Pastori Naapero päättää jakaa vastuuta ja antaa puhtaaksikirjoitustehtävän nuorisajohtaja Turhamurolle. Muistio käsittelee nuorisoihtojen ja leiritoiminnan uudelleen organisointia seurakunnassa. Itse lähtee poikkeamaan varhaisnuortenkerholla ja velvoittaa nuorisajohtajan toimittamaan muistioin eteenpäin. Aika taulu uhkaa painaa päälle, uusi vuosi koittaa ja siten sen tuomat riennot. Pakko on Turhamuronkin jotakin saada paperille. Valitettavasti puhtaaksikirjoitettaessa kovin nopeasti, virhelyöntien määrä kasvaa. Mutta kiire on kiire!

Perjantai ja ensimmäinen sellainen. Kuusen uloskannon juhlapäivä lähestyy. Toisaalta, joutaahan sitä juhannuksenakin...

Aamukaffi kokous. Hyvä kun saa Turhamurokin viranpuolesta kaffia, kun vaan maha kestäisi, siinä kun on tuota kofeiiniä. Silti silmät eivät meinaa pysyä auki. Eilen meni töissä myöhään. Mutta väliäkö hällä, pääasia että saa kaffia ja pullaa. Istunto nuokkarilla alkaa. Siellä istuvat niin kunnan kuin seurakunnan sossun tädit sulassa sovussa, aivan kuin köyhät ritarit melkein pyöreän pöydän ääressä, mutta erilaisilla. Eipä olisi arvannut muutama vuosi sitten, että näissä tiloissa tällöinen kokous. Ajatus alkaa harhailla ja matkaa menneisyyteen... Puhelin soi, siis lanka puhelin, huolestuneet äidit soittavat. Nuoret miehenalut ovat huonoilla teillä. Kulku suuntaa edesmenneen ravintelin tiloihin. Nostan sankarit toyotan takakonttiin ja ajan oikeaan osoitteeseen. En ilmoita sossulle, nuhtelen ja painan villasella. Auttaa otsakuhmuihin erinomaisesti. Takakontin oksulit siivoan aamusella. Siellä ne nyt opiskelevat Kuopiossa, Jyväskylässä, Oulussa sekä muualla kaukomailla. Opiskelevat ja kasvattavat pesuetta. Säättävät, laskevat rahojaan ja opintotukeaan. Tekevät töitä baarimikkoina tai muuten vain koomikkoina. Toivottavasti todistuksessa lukee kauniina päivänä että akateemikko. Säpsähdän kun kunnanedusta ja kysyy mielipidettäni, nyökkäilen ja ynisen myötäilevästi. Yhtään en tiedä mistä oli puhe...

Tapaan pastorin pihalla, sovimme rippikoulun suunnittelusta, onhan meillä yhteinen rippikoulu.

Pikapalaveri viekin tulevaan viikonloppuun, opetuspäivään. En ole silloin töissä, vapaapäivä siis. Pastori jatkaa kulkuaan. Olipas hyvä pikapalaveri, ajattelen. Paitsi että suunnittelun aika ja paikka jäi epäselväksi, mutta että hyvä palaveri ja pääasia että suunnitellaan. Hyvä niin.

Jään miettimään tulevan viikonlopun rippikoululaisia, sinne joutuvat kirkkoon raahautumaan pyhä aamuna. Silmät vielä lepäisivät, mutta eivät pysy kiinni. Kirkonpenkki pitää siitä huolen ja vähitellen aukeaa myös suu. Sitä eivät kaikki siedä. Onneksi Messun jälkeen saavat ruokaa. Elämän leipää. Siinä päivän paras annos. Osalta vain menee siinä vaiheessa suu kiinni, nyrpistävät nenäänsä ja nostelevat housujaan. Pari numeroa liian isot. Sitäkään eivät kaikki siedä.

Sitä pitäisi varmaan nuorisajohtajankin olla paikalla, mutta ajattelin viettää sapattia jo lauuantaina. Vääräuskoinen siis. Silti ajattelin viettää omaa pyhää, hartautta. Harjoittaa harrasta, siis harrastaa. Kummallista, että jokin vetää hikiseen koppiin kiipeilemään sisäseinälle liturgisten laulujen siasta. Sitä ei moni ymmärrä. Ehkä olisikin viisaampaa polkea kuntopyörää, siitä kun ei putoa maahan asti. Ehkä kuitenkin tekee hyvää välillä tömähtää tonttiin, pysyy siten jalat paremmin maassa. Mutta sitäkään eivät kaikki siedä.

Yritän houkutella nuorisoa mukaan. Viikonlopun viettoon sisäseinälle, tekstiviestirumba alkaa.

Vastaukset tyrmistyttävät! Eivät halua osallistua kilpailuun! Ei voi kilpailla kun tietää jo valmiiksi

ettei voita tai pärjää. Mieli kirkastuu kuin salaman voimasta vaikka keli on mikä on. Siitäkös tässä onkin ollut kysymys tänä päivänä. Pärjäämisestä? Valmistautumisesta kilpailuun ja pärjäämisestä ja jos et pärjää niin saatat pudota seinältä tai kelkasta. Tekee kipeää näillä lumilla. Onneksi on tukitoimia. Tukitoimia, ettet putoa ja syrjäydy. Mutta sitä varten täytyy matkata sossun luukulle ja sitä eivät kaikki siedä. Mikä kumma ihmisiä vaivaa kun ei voi yhdessä kelkkailla vaan kaikilla täytyy olla oma. Tai että jarruttaa ei voi jos joku putoaa matkasta. Ei voi, koska silloin vauhti on vain hurjempaa, tulee siten parempi mieli. Siihen suuntaan matkaa yhteiskunnan kelkka.

Mieli virkistyy kotimatalla, kohta on ruoka aika. Pittää syyä että jaksaa! Poikkean posti laatikolla. Kulutusjuhlamainosten seasta löytyy sivistys kirjelmä. Sama kirjelmä putkati toimistoon. Siellä asiallisesti arkistoin, tein tarvittavat toimenpiteet ja jäin odottelemaan maksu lappuja. Täytyyhän sitä viranpuolesta suorittaa tukitoimia, että nuoriso pääsisi harrastamaan ruumiinliikuntaa. Mutta yksittäisen kamppailijan mieli ei ole enää virkeä, päinvastoin. Ajatukset kokoontuvat hetimiten miettimään, mistä nyhdän rahat harrastus maksuun. Teen ratkaisun. Hiljainen vastalause, josta en muille hiisku sannallakaan. Päätän jättää kevään embot ostamatta lähikaupasta. Säätyy siten pieni pala sademetsää. Mieltä kirvelee enää bonuksien menetys ja se että hipiä kärsii. Mutta että terve sielu terveessä mielessä, vai mitenkäs se meni? Aina voi tietysti kääntyä terveys palvelujen puoleen kun ruumis on ruvella. Nähtäväksi jää kuinka kauan yksittäisen kamppailijan ratkaisu kestää. Ehkä seuraavaan perjantaihin, silloin on taas valmis yhteiseen kelkkaan.

Tulevan viikon perjantai, ei kovin pitkä, mutta hiukan piinaava...

Kasvatuskunnan kokous. Aiheena on, menneen vuoden toiminnalliset piiperrykset sekä pastori Naaperon muistio nuorisoihtojen ja leiritoiminnan uudelleen organisoinnista seurakunnassa.

Naapero aloittaa muistionsa näin:

” Kilks, njuli jyöli jemnas, rats kats, tsierbu dei, liivats tsrkski, de la ajat tsks glyou..

Samaa selkeää linjaa hän jatkaa noin seitsemän sivun verran. Mainiten muun muassa sivulla viisi:

”Zerbuska haidis! omn limakjud zierro.. dök dek glääh, krisskk krsisk nadju. bLop briääm tshe tseh, vuorna olni...

On täytynyt tapahtua jokin kaamea virhe puhtaaksi kirjoitus vaiheessa. Tai sitten nuorisajohtaja Turhamuron kymmensormijärjestelmällä on ollut sormensa pelissä. Mutta kiire on kiire! Samaisen nuorisajohtajan tapoihin kuuluu myös putkahtaa toimistoon kuin toimistoon ja vastailla siellä paikallisen aamulehden toimittajan kysymyksiin. Kirjailia pöydällä lojuviin talousarvioihin ja budjetteihin lisää numeroita, viivailia nimityslitalta nimet yli. Tai selkeän komennon edessä jäädä kysymään perusteluja, että kumpaanhan suuntaan sitä oikein kannattaa kääntyä oikeaan vaiko vasempaan tällaisessa tsuhdannetalouspoliittisessa tilanteessa. Ja tiedätkö, lisäksi hän on aivan loistava parturi!

Oletko sattumoisin tavannut häntä? Todennut että nyt on kaikki hyvin! Lomakin on hyvin! Tai vaihtoehtoisesti löytänyt häntä itsestäsi. Aina aikajoin tulee katselleeksi tätä maailmaa, etenkin noin niin kuin perjantaisin, suuren suomalaisen silmin. Ja en voi välttyä ajatukselta, että meitä rangaistaan korkeemmalta taholta, jostakin kumman syystä. Silloin mielen ja sielun syövereistä kumpuaa halu, teknikko Hartikaisen ja insinjööri Sörlserssöinin, tavoin ryhtyä asiantuntijaksi, asiassa kuin asiassa. Maksusta tietysti!

Klaus Tefke
nuorisajohtaja Turhamuro
Kontiolahden seurakunta